

Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani) (jud. Violeta Chisilița)
Dosarul nr. 3r-977/20
2-20157407-02-3r-30122020

DECIZIE

07 iunie 2021

mun. Chișinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecători

Anatolie Minciuna
Grigore Dașchevici și Ecaterina Palanciuc

examinând, fără citarea părților, recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Vinăria Purcari” și Consiliul Concurenței împotriva încheierii Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani) din 21 decembrie 2020, prin care s-a admis cererea Societății cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate”, cu privire la suspendarea deciziei nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020, emisă în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate” împotriva Consiliului Concurenței, persoană terță Societatea cu Răspundere Limitată „Vinăria Purcari” cu privire la anularea deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020,

c o n s t a ț ă :

La 14 decembrie 2020, Societatea cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate”, s-a adresat în judecată cu acțiune împotriva Consiliului Concurenței, cu privire la anularea deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020.

Concomitent cu acțiunea în contencios administrativ, Societatea cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate”, a solicitat suspendarea executării deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Întru susținerea cererii cu privire la suspendarea actului administrativ individual defavorabil, Societatea cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate”, a invocat că, în conformitate cu prevederile art. 214 din Codul administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2).

Potrivit art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, motivele suspendării sânt: a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Suspendarea actului administrativ individual este o măsură energetică de protecție

efectivă legală provizorie a drepturilor celui față de care este îndreptat actul administrativ individual defavorabil. Iar astfel, prin măsura suspendării actului administrativ individual defavorabil este exclusă orice consecință juridică defavorabilă a actului administrativ individual în sfera juridică a drepturilor destinatarului și terțelor afectați de acesta. Or, suspendarea actului administrativ constituie un remediu efectiv pentru asigurarea respectării drepturilor pe parcursul examinării acțiunii în contenciosul administrativ, atunci când sunt puse în discuție aspectele principiului legalității administrației publice sau când executarea actului administrativ este de natură să provoace prejudicii ireparabile.

Astfel, relatează reclamanta că, pentru admisibilitatea cererii de suspendare, este necesar ca, pe lângă caracterul individual, actul să fie defavorabil, adică să impună destinatarilor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori respinge, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat. Or, suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil reprezintă o măsură provizorie, care, în esență, are finalitatea de a asigura o protecție efectivă a drepturilor vătămate prin acte administrative individuale emise de către autoritățile publice. Ceea ce rezultă și din analiza prevederilor art. art. 3, 36, 39, 40 și art. 119 din Codul administrativ. Iar fundamentul constituțional al acestor prevederi legale este art. 20 din Constituția Republicii Moldova, care prevede că orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. Nici o lege nu poate îngredi accesul la justiție.

Totodată, menționând că, prin noțiunea de suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ, se are în vedere asemenea fapte care ar convinge judecătorul, că actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriuzisă a acestuia este o chestiune de fond și se verifică în cadrul dezbaterilor judiciare. Or, drepturile subiective prevăzute de lege urmează a fi apreciate în realitatea obiectivă nu ca ceva iluzoriu și teoretic, dar ca pe niște realități practice capabile să genereze demnității umane o realizare substanțială. Mai mult, raționamentul respectiv reiese și din aceea că ilegalitatea actului administrativ individual este una din condițiile cumulative de admitere a acțiunii în contestare potrivit art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ.

Astfel, comunică reclamanta că, există suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, și anume că Consiliul Concurenței, a încălcat Legea concurenței și a admis spre examinare o plângere depusă tardiv.

Menționând totodată, în ce privește existența motivului alternativ de suspendare prevăzut de art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ, că, executarea deciziei contestate, va crea prejudicii ireparabile pentru reclamanta SRL „Timbrus Purcari Estate”, deoarece excluderea de pe piață a producției marcată legal cu toponimul „Purcari”, ar însemna blocarea integrală a activității companiei și intrarea inevitabilă în insolabilitate. Or, conform datelor contabile ale companiei SRL „Timbrus Purcari Estate”, în perioada iunie 2016 - iulie 2020, compania a vândut pe piața internă 216 773 sticle de vin sub marca Timbrus. Iar pentru a promova vinurilor marca „TIMBRUS Purcari Estate”, în această perioadă au fost investiți de 3 607 386 MDL în marketing, publicitate și participare la expoziții și evenimente locale și internaționale specializate. Iar

timp de 5 (cinci) ani, compania a investit în marketing și promovare pe piața RM, în medie 17 lei/per sticlă de vin vândută.

Relatează reclamanta, că în aceeași perioadă, au fost investiți de 50.000 de euro, din fondurile proprii și 15.000 USD (alocați de USAID) pentru a se promova produsele pe piețele externe.

Astfel, indică reclamanta că, cele relatate, potrivit art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ, constituie motiv de suspendare a executării actului administrativ, existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil. Or, prin pericol iminent trebuie de înțeles un proces pe punctul de a se iniția și care nu poate fi evitat. Iar aspectul respectiv urmează să fie interpretat și aplicat în conformitate și cu principiul proporționalității ingerinței în drepturile persoanei și durata procesului de contencios administrativ. Noțiunea de „prejudicii ireparabile” are semnificația de daune aduse drepturilor subiective în sensul art. 17 din Codul administrativ, care nu pot fi reparate sau repararea lor reieșind din importanța dreptului revendicat și durata procesului este una irațională sau anevoioasă.

Prin urmare, pentru a nu provoca prejudicii ireparabile, care nu vor putea fi restabilite în cazul admiterii acțiunii, menționează reclamanta, că este necesar de a suspenda executarea deciziei contestate, până la emiterea unei hotărâri definitive și irevocabile pe fondul litigiului.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 15 decembrie 2020, s-a atras în proces în calitate de persoană terță-Societatea cu Răspundere Limitată „Vinăria Purcari” (Vol. II, f.d. 26-28).

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 21 decembrie 2020, s-a admis cererea formulată de către Societatea cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate” cu privire la suspendarea executării actului administrative individual defavorabil. Fiind suspendată executarea deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești (Vol. II, f.d. 115-140).

La 22 decembrie 2020, Societatea cu Răspundere Limitată „Vinăria Purcari”, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 21 decembrie 2020 (Vol. II, f.d. 151-166), iar la 05 februarie 2021, și 01 aprilie 2021, cerere cu privire la completarea recursului (Vol. II, f.d. 224-230, Vol. III, f.d. 63-66), prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea încheierii primei instanțe, ca neîntemeiată, și emiterea unei decizii noi privind respingerea cererii cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil contestat.

La 31 decembrie 2021, Consiliul Concurenței, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 21 decembrie 2020 (Vol. II, f.d. 174-179), prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea încheierii primei instanțe, ca neîntemeiată, și emiterea unei decizii noi privind respingerea cererii cu privire la suspendarea executării actului administrative individual defavorabil contestat.

Întru susținerea recursului, Societatea cu Răspundere Limitată „Vinăria Purcari”, a invocat că, studiind motivele care au fost reținute de către instanța de fond, pentru admiterea cererii intimății, consideră grave abateri procesuale și materiale pe care le-a admis instanța la emiterea dispoziției contestate, cât și ținând cont de netemeinicia cererii intimății, privind suspendarea actului administrative. Or, în conformitate cu art. 172 alin. (2) lit. (a) și lit. (b) Cod administrativ, motivele suspendării sânt: a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Astfel, relatează recurenta, că în ciuda sarcinii pe care o are instanța atunci când se pronunță asupra temeiniciei cererii de suspendare a unui act administrativ, în special nefiind reținute probe care să susțină afirmațiile intimății, într-o succintă motivare care nu se raportează nici în fapt și nici în drept asupra motivelor de suspendare a actului administrativ, instanța a admis cererea, fără ca măcar să verifice în ce măsură această soluție este de natură să afecteze interesele celorlalți participanți la proces, adică fără să fie asigurat un echilibru între pretensele drepturi ale solicitantului suspendării actului administrativ defavorabil, și drepturile confirmate ale persoanei la cererea căreia actul administrativ a fost emis.

Totodată, indică recurenta, că instanța de fond a mimat o motivare, din considerentul că, primele 24 de file din totalul de 26 de file ale încheierii contestate, reprezintă citare fidelă a acțiunii intimății și observațiilor față de cererea de asigurare a acțiunii. Avînd o motivare generalistă și fără esență juridică. Or motivarea instanța de fond, s-a bazat pe afirmațiile declarative ale intimății, precum că neaplicarea măsurilor de asigurare prin suspendarea actului administrativ ar fi de natură să o introducă în insolabilitate. Iar paradoxal, instanța apreciază că nesuspendarea deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03.12.2020, ar fi de natură să devină intimată în stare de insolabilitate, reținînd declarațiile intimatului cu privire la milioanele investite în dezvoltarea și promovarea vinurilor, inclusiv celora contrafăcute. Mai grav este că instanța a prejudiciat fondul litigiului, deopotrivă constatării că nu are voie să dea apreciere anticipată legalității actului administrativ contestat, însă reține totuși că în condiția folosinței licite de către intimată a denumirii Purcari, pe vinurile sale, neadmiterea cererii de suspendare este de natură să provoace daune severe intimății.

Menționează recurenta, vis-a-vis de concluzia instanței precum că, nesuspendarea actului administrativ ar fi de natură să introducă intimată/recurenta în insolabilitate, că potrivit prevederilor art. 2 din Legea insolabilității nr. 149 din 29-06-2012, insolabilitatea semnifică situație financiară a debitorului caracterizată prin incapacitatea de a își onora obligațiile de plată, constatată prin act judecătoresc de dispoziție, iar incapacitatea de plată- semnifică situație financiară a debitorului caracterizată prin incapacitatea lui de a își executa obligațiile pecuniare scadente. Iar conform art. 10 alin. (2) și alin. (3) din Legea insolabilității nr. 149 din 29-06-2012, temeiul general de intentare a unui proces de insolabilitate constă în incapacitatea de plată a debitorului. Temeiul special de intentare a unui proces de insolabilitate constă în supra-îndatorarea

debitorului în cazul în care acesta este persoană juridică responsabilă de creanțele creditorilor în limitele patrimoniului său. Or, în acest caz, la baza evaluării patrimoniului debitorului trebuie pusă continuarea activității lui dacă acest fapt este posibil.

Astfel, indică recurenta, că instanța de fond a desconsiderat cu desăvârșire sarcina probei dar și semnificația juridică și de fapt a insolvabilității, punând la baza încheierii sale declarații nesuținute de nici o piesă doveditoare care să creeze și întemeieze sentimentul de legalitate a dispoziției pronunțate, în speță. Or, conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Iar conform art. 42 Cod administrativ, probele se administrează nemijlocit de către instanța de judecată competentă care soluționează litigiul, dacă legea nu prevede altfel. Or, conform art. 219 alin. (1) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile

Prin urmare, relatează recurenta că, în ciuda acestor reguli, în circumstanța în care intimata nu a furnizat nici o dovadă în susținerea afirmațiilor sale, instanța a admis o cerere vădit neîntemeiată și astfel încheierea pronunțată este pasibilă de anulare pentru acest prim viciu fundamental. Iar în contextul acestor concluzii de drept, ține să precizeze recurenta că, societatea intimată, a raportat autorității statistice pentru exercițiul financiar al anului 2018 - venituri din vânzări în sumă de 13 111 400 lei, și active totale în valoare de 31 408 400 lei, pe când pentru exercițiul financiar al anului 2019, intimata a raportat autorității statistice venituri din vânzări în sumă de 10 575 500 lei și corespunzător active totale de 31 856 900 lei. Iar pe de altă parte, prin actul administrativ, intimata i s-a stabilit o amendă de 52 877,52 lei, ceea ce reprezintă 0,5% din cifra totală de afaceri realizată de intimată în anul 2019. Or, o simplă matematică raportată la semnificația insolvabilității, demonstrează cu totul o altă circumstanță și anume că plata acestei amenzi nu este și nu poate fi cauzatoare de grave prejudicii, când prin probe se demonstrează venituri semnificative realizate de intimată în raport cu suma amenzii aplicate.

Cu referire la temeinicia suspendării actului administrativ, raportat la celelalte pretinse daune severe care ar putea să-i fie cauzate intimatai, recurenta învederează că, instanța a dat o încheiere neîntemeiată și ilegală în măsura în care a apreciat temeinicia solicitării intimatai doar prin prisma echității și intereselor intimatai, ignorând însă interesele Societății cu Răspundere Limitată „Vinăria Purcari”, circumstanțele emiterii actului administrativ, dar mai cu seamă, ignorând interesul public care rezidă din considerația și competențele autorității pârâte cât și a ignorat efectele păguboase, daunele intereselor publice care sunt cauzate prin continuarea practicilor intimatai.

Totodată, relatează recurenta, că instanța de fond, într-o manieră care pune la dubiu, fără o analiză amănunțită legalitatea dispoziției contestate, a pus la baza acestei încheieri contestate, necesitatea salvării intimatai de pretinse daune severe, iar pe de altă parte a ignorat cu deplinătate drepturile părții terțe și continuarea încălcării acestora de către intimată. Mai grav însă, instanța a depășit sfera controlului judiciar, odată ce a reținut legalitatea utilizării denumirii Purcari. Or, acordând protecție provizorie intimatai, instanța de fond a ignorat faptul că, reclamanta/intimata, va fi liberă să inducă în eroare consumatorii în continuare.

În aceeași ordine de idei, relatează recurenta că, prin încheierea instanței de fond contestate, nu s-a asigurat nici un fel de echilibru dintre interesele intimatei și ale recurentei, or, instanța a admis pe motivele invocate de recurentă și care se raportează la fondul litigiului, suspendarea actului administrativ fără însă să dea o analiză drepturilor și intereselor părții terțe, cu ignorarea interesului public pe care îl urmărește actul administrativ contestat. Or, însuși instanța citează însă în manieră contradictorie nu aplică Recomandarea nr. R(89)8 a Comitetului de Miniștri către statele membre privind protecția provizorie acordată de instanță pe probleme administrative, care stipulează că, în decizia privind acordarea protecției provizorii solicitantului, instanța trebuie să ia în considerare toți factorii relevanți și interesele, deci punând la adăpost reclamanta/intimata prin prisma existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ, instanța de fond, nu le-a determinat, și nu a demonstrate care sunt elementele concrete.

Relatează recurenta în aceeași ordine de idei, că instanța de fond a ignorat că însuși din probele depuse de către intimată/recurentă, rezultă că acestea produc și alte vicii decât cele contestate de SRL „Vinăria Purcari”, și care nu au constituit obiectul investigațiilor autorității pârâte.

Invocă recurenta, că la examinarea solicitărilor de asigurare a acțiunii, instanța nu poate aduce atingere fondului speței, lucru care rezultă nu doar din legislația națională dar și din Recomandarea nr. R(89)8 a Comitetului de Miniștri către statele membre privind protecția provizorie acordată de instanță pe probleme administrative, conform căreia, măsurile de protecție provizorie nu pot aduce în nici un fel atingere deciziei care urmează să fie luată de instanța sesizată cu privire la contestarea actului administrativ. Însă la caz, instanța a realizat riscul să fie pusă la dubiu independența și imparțialitatea sa, care pe de o parte nu are voie să se expună asupra fondului cauzei, în nici un fel, decât prin dispoziția care este chemată să o pronunțe pe fondul cauzei, iar pe de altă parte a reținut elemente de fond, în special îndrituirea intimatei să continue faptele de concurență neloială. Și asta în condițiile inexistenței nici unei analize a condițiilor impuse de art. 172 Cod administrativ, pentru admiterea cererii de suspendare a actului contestat.

Astfel, raportat la temeiul consfințit în lit. (a) alin. (2) art. 172 Cod administrative, privind existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ, învaderează recurenta că, instanța de fond nu a reținut nici un argument care nu arată asupra unor suspiciuni serioase cu privire la legalitatea actului administrativ contestat. Iar raportat la prevederile art. 172 alin. (2) lit. b) Cod administrative, privind existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii prin executarea în continuare a actului administrative, reiterează recurenta, că însăși din materialele cauzei, dar și din probele anexate la dosarul administrative, intime fabric și alte categorii de vinuri, care nu au fost vizate de investigațiile autorității pârâte și care nu constituie obiect al măsurilor dispuse prin soluția contestată.

În concluzie, indică recurenta, că nefiind reținute elemente care ar demonstra existența unor suspiciuni serioase și rezonabile, în contextul desconsiderării orânduirii generale și intereselor speciale ocrotite de Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012, ignorării intenționate a drepturilor exclusive ale SRL „Vinăria Purcari”, ale aspectelor

demonstrate prin probe admisibile și pertinente care demonstrează o exploatare neloială de către intimată a combinației Purcari Estate, exploatare care induce în eroare consumatorul și creează confuzie cu societatea, activitatea și produsele SRL „Vinăria Purcari”, ținând cont de faptul că prin actul administrativ au fost sancționate fapte determinate și nu toată activitatea industrială și comercială a intimatei, invocarea pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, rămâne pur declarativă și nesusținută de probe, fapt care arată asupra ilegalității și netemeinicii încheierii contestate.

Or, instanța a dat o motivare succintă încheierii contestate, insuficientă să întrunească criteriul de calitate al actului judecătoresc prin prisma dreptului recurenteii la un proces echitabil așa cum este consfințit în art. 6§1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, garanție care comportă și sarcina autorităților care dictează soluții judiciare să le motiveze, în așa fel încât petenții să înțeleagă că au fost auziți.

Astfel, consideră recurenta că, motivarea dată de instanța de fond în încheierea contestată, nu întrunește criteriul de calitate, câtă vreme instanța nu s-a expus cu desăvârșire asupra nici unuia din argumentele invocate, și a admis în condiții contradictorii și bazându-se pe un obiect străin de litigiu, a desconsiderat riscurile reale și obiective pe care le comportă suspendarea actului administrativ, preferând o succintă și deloc întemeiată motivare, fapt care permite recurenteii să pună la dubiu îndeplinirea corespunzătoare a sarcinilor de către instanță, la emiterea actului contestat. Or, potrivit Avizului nr. 11 (2008) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) privind calitatea hotărârilor judecătorești, o motivație și o analiză clare sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a fi de calitate, hotărârea judecătorească trebuie percepută de justițiabil și de societate în general drept rezultatul unei aplicări pertinente a regulilor de drept, al unei proceduri echitabile și al unei aprecieri convingătoare a faptelor, fiind executabilă. Justițiabilul va avea atunci convingerea că a fost examinată cauza sa și că a fost soluționată corect și societatea va percepe hotărârea ca pe un factor ce poate restabili pacea socială. Calitatea hotărârii depinde în principal de calitatea motivației. O motivație bună este o necesitate imperioasă care nu poate fi neglijată în favoarea celerității. Motivația trebuie să fie coerentă, clară și lipsită de ambiguități și de contradicții. Ea trebuie să permită urmărirea unui raționament care a condus judecătorul la aceasta. Motivația trebuie să răspundă pretențiilor părților, adică diferitelor capete de acuzare și mijloacelor de apărare. Această garanție este esențială, deoarece permite justițiabilului să se asigure că pretențiile sale au fost examinate și deci că judecătorul a ținut cont de ele.

Prin urmare, analizând încheierea contestată, învederează recurenta, că aceasta nu întrunește condiții elementare de calitate, ignorând obiecțiile și interesele celorlalte părți, pe elemente nedemonstrate și raportate la obiect străin de obiectul plângerii SRL „Vinăria Purcari” și investigațiilor autorității pârâte.

Atenționând asupra faptului că, la cererea recurentului ÎM „Vinăria Purcari” SRL au fost pronunțate hotărârile Curții de Apel Chișinău din 26.07.2016 și decizia Curții Supreme de Justiție din 01.02.2017, prin care s-a constatat notorietății mărcii Vinăria

Purcari, dar și anularea înregistrării mărcii CRAMA PURCARI drepturi asupra căreia au fost obținute ilegal de către intimata și cu încălcarea drepturilor ÎM „Vinăria Purcari” SRL reieșind din propriile mărci înregistrate, anexînd pozele cu produse PURCARI VALLEY fabricate de intimat, ce duc în eroare consumatorii.

Recurentul Consiliul Concurenței, întru susținerea recursului, a invocat că, instanța de fond a considerat just că examinarea suspiciunilor privind legalitatea actului administrativ invocate de reclamantă, la această etapă a procesului, reprezintă o apreciere anticipată a legalității actului contestat, chestiuni improprii instituției suspendării, însă, în partea ce ține de existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea actului administrativ, susține că, instanța a reținut acest argument declarativ fără a indica în baza căror probe și-a format această concluzie. Or, la materialele dosarului nu există probe în acest sens.

Relatează recurentul, că instanța a invocat afirmațiile pur declarative ale reclamantei cu privire la investițiile întreprinderii în vederea promovării produselor sale, fără existența la materialele dosarului a probelor în sensul formulat. Or, instanța de fond nu a ținut cont că, nu toate produsele reclamatei puse în vânzare sunt marcate cu toponimicul „Purcari”. Iar astfel, verificarea acestui aspect de către instanța de fond și bazarea soluției aprobate pe probe pertinente, ar fi generat o soluție contradictorii celei aprobate.

Invocă recurentul Consiliul Concurenței, că a dispus, de fapt prin actul administrativ contestat și suspendarea căreia a dispus instanța de fond, retragerea de pe piață până la data de 01.01.2021 a produselor care nu corespund utilizării loiale a toponimicului „Purcari”, în raport cu întreprinderea SRL „Vinăria Purcari” și drepturile de proprietate intelectuală aparținutei acesteia. Însă la acest capitol, reclamanta a omis să evidențieze daunele provocate de acesta concurentului său SRL „Vinăria Purcari”, prin utilizarea ilegală și neloială a mărcii înregistrate „Purcari”, care a devenit notorie încă din 31.12.2004 prin hotărârea instanței de judecată.

Astfel, menționează recurentul că, instanța de fond nu a invocat motive plauzibile în vederea suspendării actului administrativ contestat, iar motivele indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ, care ar justifica suspendarea executării actului administrativ contestat nu sunt îndeplinite, întrucât paguba iminentă, precum și ilegalitatea actului administrativ nu se prezumă, ci urmează a fi dovedite de persoana lezată, prin probe concludente și pertinente, iar în cererea înaintată nu sunt indicate la această fază a procesului, niciunul din temeiurile de suspendare indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ. Or, în același timp, orice acțiune întreprinsă trebuie să fie proporțională cu scopul său, iar ingerințele în drepturile pârâtului și persoanelor interesate trebuie să fi echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecție anticipată a drepturilor reclamantului.

Prin urmare, remarcă recurentul că, instanța de fond a dispus suspendarea integrală a actului administrativ defavorabil, însă, motivele suspendării și achitării amenzii aplicate prin pct. 2 din decizie întreprinderii SRL „Timbrus Purcari Estate”, nu se regăsesc în motivarea încheierii instanței. Iar astfel, instanța neîntemeiat și neargumentat a suspendat în totalitate decizia nr. CN-40/19-65 din 03.12.2020.

Intimata Societatea cu Răspundere Limitată, „Timbrus Purcari Estate”, fiind notificată despre recursul înaintat de către Societatea cu Răspundere Limitată, „Vinăria Purcari” și Consiliul Concurenței, prin referința depusă prin intermediul avocatului Ion Sîrbu, la 15 ianuarie 2021 (Vol. II, f.d. 185-195), a solicitat respingerea recursurilor, invocând motivele invocate mai sus întru susținerea cererii cu privire la suspendarea actului administrative individual defavorabil. Suplimentar comunicând referitor la recursul declarant de către SRL „Vinăria Purcari”, că instanța de fond absolut corect a reținut atât motivul prevăzut la art. 172 alin. (2) lit. a) Codul administrativ - existența unor suspiciuni serioase și rezonabile cu privire la legalitatea actului administrativ individual - având în vedere motivele numeroase de ilegalitate procedurală și materială enumerate în cerere, în special, Consiliul Concurenței, a încălcat Legea concurenței și a admis spre examinare o plângere depusă tardiv, cât și ce privește existența motivului alternativ de suspendare prevăzut de art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ. Or, executarea deciziei contestate, va crea prejudicii ireparabile pentru SRL „Timbrus Purcari Estate”, deoarece excluderea de pe piață a producției marcată legal cu toponimul „Purcari” ar însemna blocarea integrală a activității companiei și intrarea inevitabilă în insolvabilitate.

Totodată, apreciază intimata critic alegațiile recurente SRL „Vinăria Purcari”, cu privire la faptul că, SRL „Timbrus Purcari Estate” produce și alte vinuri în afară de cele sub marca „Timbrus Purcari Estate”, astfel fiind exclusă o eventuală plasare a companiei intimată în starea de insolvabilitate. Învederând că, vinurile sub marca „Timbrus Purcari Estate”, constituie 100 % din toată producția intimatei, iar astfel în contextul nesuspendării executării deciziei în litigiu și blocarea integrală a activității companiei intimată, scenariul respectiv (insolvabilitatea) fiind inevitabil.

Or, prima instanță a aplicat măsura de asigurare suspendând executarea actului administrativ individual contestat în mod legal și întemeiat, astfel urmând a fi apreciate critic alegațiile recurente cu privire la inexistența riscului de a prejudicia intimata prin aplicarea amenzii, făcând trimitere la cifra de afaceri a intimatei raportată la mărimea amenzii aplicate de către Consiliul Concurenței, în decizia respectivă. Or, circumstanța reținută de către instanța de fond întru justificarea riscului de producere a unui prejudiciu iremediabil prin executarea deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020, este impunerea intimatei excluderii/retragerii de pe piață a producției ce conține toponimicul „Purcari”, nu achitarea amenzii prevăzute în pct. 2 al Deciziei.

Totodată, indică intimata faptul că, este de neînțeles ca esență și invocarea absurdă a recurente că, instanța de fond a prejudiciat fondul litigiului prin reținerea faptului că, în condiția folosinței licite loiale de către SRL „Timbrus Purcari Estate”, a toponimicului „Purcari” pe vinurile sale, neadmiterea cererii de suspendare este de natură să provoace daune severe intimatei, ce înseamnă retragerea tuturor produselor reclamantei, blocarea integrală a activității, și în scurt timp, neavând venituri, ci doar cheltuieli, datoriile vor crește și compania nu va mai putea fi solvabilă, ce va determina intrarea în insolvabilitate a acesteia. Instanța de fond nu s-a expus pe fondul cauzei, dând câștig de cauză pe fond reclamantei, ci doar a constatat existența riscului de provocare a daunelor ireparabile

intimatei, prin nesuspendarea executării actului administrativ contestat, în cazul emiterii unei hotărâri eventual favorabile reclamantei SRL „Timbrus Purcari Estate”.

Precum și argumentul că, instanța de fond nu a asigurat echilibrul între preținsele drepturi ale solicitantului suspendării actului administrativ și drepturile confirmate ale persoanei, la cererea căreia a fost emis actul administrativ individual. Cât și faptul că, instanța de fond a protejat în mod arbitrar drepturile SRL „Timbrus Purcari Estate”, totodată ignorând și încălcând drepturile terțului SRL „Vinăria Purcari”.

La acest capitol, intimata indică, că de către instanța de recurs nu poate fi reținute argumentele recurente. Or, drepturile confirmate ale recurente în propria sa viziune și inclusiv din întreg textul cererii de recurs se limitează la mărcile înregistrate, Vinăria Purcari, Chateau Purcari, etc., dar care nu au nici o tangență absolut cu combinația de cuvinte „Purcari Estate”.

Menționează totodată intimata că, în cazul recurente SRL „Vinăria Purcari”, nu există nici un prejudiciu prin neexecutarea deciziei contestate. Or, recurentul SRL „Vinăria Purcari”, cunoștea din anul 2016 despre apariția pe piață a vinurilor intimatei marcate „Timbrus Purcari Estate” absolut legal. Însă abia în anul 2019, a depus plângere la Consiliul Concurenței. Mai mult decât atât, utilizarea de către SRL „Timbrus Purcari Estate” a expresiei „Purcari Estate” și/sau altor indicații cu toponimul „Purcari” pe etichetele produselor nu creează confuzie și deturnare a clientelei concurentului SRL „Vinăria Purcari”.

În acest sens, invocă intimata că, nu există vreun prejudiciu cauzat Societății cu Răspundere Limitată „Vinăria Purcari”, mai ales în contextul în care suspendarea actului administrativ individual este o măsură energetică de protecție efectivă legală provizorie. Or, utilizarea de către SRL „Timbrus Purcari Estate” a expresiei „Purcari Estate” și/sau altor indicații cu toponimul „Purcari” pe etichetele produselor sale nu au nici un impact negativ asupra cantității de producere și evoluției de vânzare a recurente SRL „Vinăria Purcari”, care în fiecare an sunt în creștere.

Totodată, relatează intimata că, analizând recursul declarat de Consiliul Concurenței, constată că, este unul formal și pur declarativ, conținând doar afirmații false, invocate întru justificarea propriilor acțiuni ilegale comise. Or, argumentul recurentului precum că, instanța de fond nu a ținut cont că nu toate produsele reclamatei puse în vizare sunt marcate cu toponimicul „Purcari”, iar astfel, verificarea acestui aspect de către instanța de fond și bazarea soluției aprobate pe probe pertinente, ar fi generat o soluție contradictorii celei aprobate, este unul fals. Or, toate produsele intimatei sunt marcate cu toponimul „Purcari”, fiind demonstrat prin simpla mențiune a denumirii companiei „Timbrus Purcari Estate” SRL pe etichetele produselor, care este obligatorie spre indicare pe toate produsele în conformitate cu art. 25 al. (3) a Legii viei și vinului, care indică că, pe etichetă sau ambalajul de desfacere trebuie să fie prezentate următoarele indicații obligatorii: e) denumirea și adresa ambalatorului, producătorului și ale distribuitorului, după caz, ale importatorului - pentru produsele importate, precedate de mențiunile „ambalator”, „producător”, „distribuitor” și, respectiv, „importator”.

Mai mult, toponimul „Purcari”, este utilizat pe toate produsele intimitei în mărcile/semnele de pe etichete, cât pe față, atât și pe contr-etichetă de pe fiecare sticlă. Iar astfel, absolut toate produsele intimitei sunt marcate cu toponimul „Purcari”.

Relatează intimata că, prin decizia contestată Consiliul Concurenței, a dispus retragerea de pe piață până la data de 01.01.2021 a produselor care nu corespund utilizării loiale a toponimicului „Purcari” în raport cu întreprinderea „Vinăria Purcari” SRL și drepturile de proprietate intelectuală aparținute acesteia. Însă pe lângă faptul, că decizia Consiliului Concurenței este ilegală și neîntemeiată pe fond, o astfel de formulare a prescripției Consiliului Concurenței fiind prea generală, poate fi interpretată lărgit, dând posibilitate de a executa decizia Consiliului în privința tuturor produselor reclamantei, deoarece toate produsele conțin toponimul „Purcari” cât în denumirea companiei, atât și ca mărci/semne pe etichetă. Iar prin urmare, o astfel de decizie obligatoriu urmează să fie suspendată până la examinarea cazului pe fond, în caz contrar, prejudiciile cauzate reclamantei prin retragerea de pe piață a tuturor produselor nu vor mai putea fi reparate.

Invocă intimata că, Consiliul Concurenței, neîntemeiat invocă precum că, nu au fost anexate careva probe privind existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea actului administrativ. Or, un prejudiciu viitor (dacă el nu a fost încă produs), nu poate fi probat cu un raport de evaluare a prejudiciului sau cu altă probă scrisă.

La acest capitol, menționează intimata că, reclamanta a declarat pe propria răspundere că toate produsele sunt marcate cu toponimul „Purcari”. Iar prin urmare, dacă se va executa decizia contestată - vor fi retrase toate produsele de pe piață și reclamanta nu va mai putea comercializa produsele sale (va avea doar cheltuieli, nu și venituri). Or, este evident și firesc că în acest caz activitatea reclamantei va fi blocată integral, lucru care va conduce inevitabil la intrarea în insolabilitate.

Mai mult decât atât, la etapa de suspendare a actului administrativ, este necesar de arătat doar existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea actului administrativ, nu și producerea acestora.

Cu referire la argumentul recurentului precum că, reclamanta a omis să evidențieze daunele provocate de acesta concurentului său SRL „Vinăria Purcari”, prin utilizarea ilegală și neloială a mărcii înregistrate „Purcari” care a devenit notorie încă din 31.12.2004 prin hotărârea instanței de judecată”, invocă intimata că, argument dat este unul fals și lipsit de sens, deoarece nu există marcă „Purcari” declarată notorie. Notorie a fost declarată doar marca „Vinăria Purcari” prin decizia Curții Supreme de Justiție la 01.02.2017 și doar cu condiția că „Purcari”, este o denumire geografică a localității, și nimeni nu poate deține dreptul exclusiv asupra acesteia, iar desemnarea „Vinăria Purcari”, fiind recunoscută notorie, nu va acorda titularului acesteia dreptul de a interzice terților utilizarea loială a denumirii geografice „Purcari”.

Totodată, cu referire la argumentul recurentului privitor la nerespectarea de către instanța de fond a principiului proporționalității, admitând o ingerință disproporțională în drepturile pârâtului/ recurent și persoanelor interesate, invocă intimata că, SRL „Timbrus Purcari Estate”, utilizează absolut legal și loial toponimicul „Purcari”, iar astfel, nefiind

cauzat nici un prejudiciu atât recurentului/pârât, cât și altor persoane interesate.

Mai mult decât atât, în speță, proporționalitatea nici nu poate fi apreciată, deoarece Consiliul Concurenței, nu a motivat nici un element al acestui principiu, fapt contrar și prevederilor art. art. 31 și 118 din Codul administrativ.

În concluzie, invocă intimata că, instanța de fond a analizat foarte bine argumentele expuse și pericolul de prejudicii care ar putea fi cauzat părților și, emițând încheierea de suspendare, a asigurat un just echilibru între drepturile tuturor părților.

Analizând argumentele invocate de participanții la proces, normele procesuale și starea de fapt constatată în privința recursului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ conchide că, recursurile sunt admisibile, dar neîntemeiate, motiv din care urmează a fi respinse din următoarele considerente.

Conform art.243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul.

Conform art. 242 Cod administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

Astfel, din actele cauzei rezultă că, încheierea judecătoreiei Chișinău (sediul Rîșcani) a fost emisă la 21 decembrie 2020, fiind expediată prin intermediul poștei electronice recurenților SRL„Vinăria Purcari” și Consiliului Concurenței, la aceeași dată, la 21 decembrie 2020, fapt confirmat prin scrisoarea de expediere anexată la materialele cauzei (f.d. 149-150), iar cererea de recurs Societatea cu Răspundere Limitată „Vinăria Purcari”, a depus-o la data de 22 decembrie 2020 (Vol. II, f.d. 151-166), și de către Consiliul Concurenței, la 31 decembrie 2020, prin intermediul poștei terestre și înregistrat în cancelaria instanței la 04 ianuarie 2021, deci Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ, consideră că recursurile au fost declarate în termenul legal prevăzut de art.242 Cod Administrativ.

Conform art. 241 alin.(3) Cod administrativ, pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Conform art.231 alin.(2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Art. 194 alin.(1) Cod administrativ, prevede că, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

Conform art.219 alin.(1)-(4) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind

legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Instanța de judecată poate avea o discuție juridică cu participanții la proces sau poate da în scris indicații cu privire la situația de drept a cauzei examinate.

Astfel, verificând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, prin prisma argumentelor invocate de participanți la proces și a materialelor din dosar, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ conchide că, judecătorul primei instanțe, examinând cererea privind suspendarea executării actului administrativ, a studiat argumentele reclamantei referitoare la necesitatea suspendării și corect a admis-o.

În acest context, instanța de recurs constată din actele cauzei următoarea stare de fapt.

La 03 decembrie 2020, Consiliul Concurenței, a emis decizia nr. CN-40/19-65, prin care a decis:

- constatarea încălcării de către Societatea cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate”, a art. 18 și art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012;

- aplicarea întreprinderii „Timbrus Purcari Estate” SRL, amenzii în mărime de 0,5 % din cifra totală de afaceri realizată în anul anterior sancționării, ceea ce constituie 52.877, 52 lei;

- întreprinderea „Timbrus Purcari Estate” SRL, va înceta acțiunile de concurență neloyală conform pct. 1 din prezenta decizie și va retrage de pe piață până la data de 01.01.2021, produsele care nu corespund utilizării loiale a toponimicului ”Purcari”, în raport cu întreprinderea „Vinăria Purcari” SRL și drepturile de proprietate intelectuală aparținute acesteia. Întreprinderea „Timbrus Purcari Estate” SRL, va informa Consiliul Concurenței despre înlăturarea încălcărilor până la data de 11.01.2021;

- suma amenzii prevăzută la pct. 2 se va achita de către „Timbrus Purcari Estate” SRL, la bugetul de stat, în termen de 60 zile lucrătoare de la data comunicării prezentei decizii, cu mențiunea: „amendă aplicată de către Consiliul Concurenței, în conformitate cu Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012”. O copie a actului care confirmă plata va fi transmisă Consiliului Concurenței (Vol. I, f.d. 34-70).

Nefiind de acord cu decizia nominalizată, la 14 decembrie 2020, Societatea cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate”, s-a adresat în judecată cu acțiune împotriva Consiliului Concurenței, cu privire la anularea deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020.

Concomitent cu acțiunea în contencios administrativ, Societatea cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate”, a solicitat suspendarea executării deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, care prin încheierea supusă recursului a fost admisă.

În acest context, Completul judiciar reține că, conform art. 214 alin. (1)-(4) Cod administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanței de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publică investită cu soluționarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluționat cererea de suspendare în termenul stabilit la art.172 alin.(3).

Instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art.172 alin. (2).

Pentru probarea faptelor, participanții, în locul prezentării probelor obișnuite, pot depune o declarație pe propria răspundere.

Instanța de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanților la proces. Dacă consideră necesar, instanța de judecată citează părțile pentru audiere în privința temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art.177 alin.(2) din Codul de procedură civilă nu se aplică.

Art.172 al.(2) Cod Administrativ, motivele suspendării sânt:

a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil;

b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Reieșind din prevederile normelor legale precitate raportate la motivele suspendării actului administrativ contestat, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ, atestă că prima instanță just a concluzionat că, reclamantul întocmai a îndeplinit condițiile impuse prin normele legale citate supra, invocând argumentele clare și bine determinate, ce ar putea fi reținute întru justificarea întrunirii condițiilor de admitere a cererii privind suspendarea deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020.

Din conținutul acțiunii, din decizia Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020, urmează că societatea reclamantă SRL „Timbrus Purcari Estate” a fost supusă sancțiunilor pecuniare prin aplicarea amenzii în mărime de 0,5 % din cifra totală de afaceri realizată în anul anterior sancționării, ceea ce constituie 52 877,52 lei și obligată să înceteze acțiunile de concurență neloială conform pct. 1 din prezenta decizie, și să retragă de pe piață până la data de 01.01.2021, produsele care nu corespund utilizării loiale a toponimicului „Purcari”, în raport cu SRL „Vinăria Purcari”, excluderea de pe piață a producției marcată legal cu toponimul „Purcari”, ar însemna blocarea integrală a activității companiei SRL „Timbrus Purcari Estate”.

În asemenea circumstanțe, Completul judiciar reține că, reieșind din pretențiile formulate de către reclamantă, prima instanță justificat a conchis că, la caz sunt circumstanțe ale căror pondere în mod cert stabilesc declanșarea unui pericol iminent și generarea unor prejudicii ireversibile în cazul neaplicării măsurilor de asigurare și anume suspendarea deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020, motiv pentru care este oportună suspendarea executării acesteia. Or, reclamanta, formulând prezenta cerere de suspendarea executării actului administrativ a îndeplinit condițiile impuse prin normele legale citate supra. Fiind sprijinită de un suport probatoriu persuasiv susceptibil să conducă la concluzia iminenței prejudiciului ireparabil în cazul executării în continuare a deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020.

Prin urmare, completul judiciar nu poate reține la caz drept temei pentru respingerea cererii cu privire la suspendarea actului administrative individual defavorabil, argumentul recurente SRL „Vinăria Purcari”, cu privire la faptul că, SRL „Timbrus Purcari Estate” produce și alte vinuri în afară de cele sub marca „Timbrus Purcari Estate”, astfel fiind exclusă o eventuală plasare a companiei intimată în starea de insolvabilitate. Or, prin decizia contestată, Consiliul Concurenței, a dispus retragerea de pe piață până la data de 01.01.2021 a produselor care nu corespund utilizării loiale a toponimicului „Purcari”, în raport cu întreprinderea „Vinăria Purcari” SRL și drepturile de proprietate intelectuală aparținute acesteia. Iar o astfel de formulare a prescripției Consiliului, fiind prea generală, poate fi interpretată lărgit, dând posibilitate de a executa decizia Consiliului, în privința tuturor produselor reclamantei, deoarece toate produsele conțin toponimul „Purcari”, cât în denumirea companiei, atât și ca mărci/semne pe etichetă, ceea ce justifică că o astfel de decizie obligatoriu urmează să fie suspendată până la examinarea cazului pe fond, în caz contrar, prejudiciile cauzate reclamantei prin retragerea de pe piață a tuturor produselor nu vor mai putea fi reparate.

Astfel, completul judiciar, nu poate reține la caz argumentul recurenților precum că, nu au fost anexate careva probe privind existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea actului administrativ. Or, un prejudiciu viitor (dacă el nu a fost încă produs), nu poate fi probat cu un raport de evaluare a prejudiciului sau cu altă probă scrisă.

Totodată, este de apreciat ca declarativ argumentul recurenților precum că, reclamanta a omis să evidențieze daunele provocate de acesta, concurentului său SRL „Vinăria Purcari”, prin utilizarea ilegală și neloială a mărcii înregistrate „Purcari”, care a devenit notorie încă din 31.12.2004 prin hotărârea instanței de judecată”, întrucât, nu există marcă „Purcari” declarată notorie. Or, notorie fiind declarată doar marca „Vinăria Purcari”, prin decizia Curții Supreme de Justiție la 01.02.2017, și doar cu condiția că „Purcari”, este o denumire geografică a localității, și nimeni nu poate deține dreptul exclusiv asupra acesteia, iar desemnarea „Vinăria Purcari”, fiind recunoscută notorie, nu va acorda titularului acesteia dreptul de a interzice terților utilizarea loială a denumirii geografice „Purcari” (f.d.231 vol.I).

Cu referire la argumentul recurentului privitor la nerespectarea de către instanța de fond a principiului proporționalității, admitând o ingerință disproporțională în drepturile

pârâtului/ recurent și persoanelor interesate, completul judiciar reține că, SRL „Timbrus Purcari Estate” prin decizia contestată a fost obligat să retragă de pe piață până la data de 01.01.2021 a produselor care nu corespund utilizării loiale a toponimicului „Purcari”, în raport cu întreprinderea „Vinăria Purcari” SRL și drepturile de proprietate intelectuală aparținute acesteia, ceea ce nu denotă o ingerință disproporțională în drepturile SRL „Vinăria Purcari”, nefiind cauzat nici un prejudiciu atât recurenților/pârâți, cât și altor persoane interesate.

Urmează a fi apreciat ca neîntemeiat și argumentul recurentului Consiliului Concurenței, precum că, instanța de fond nu a ținut cont că nu toate produsele reclamatei SRL „Timbrus Purcari Estate”, puse în vânzare sunt marcate cu toponimicul „Purcari”, iar verificarea acestui aspect de către instanța de fond și bazarea soluției aprobate pe probe pertinente, ar fi generat o soluție contradictorii celei aprobate. Or, toate produsele intinatei sunt marcate cu toponimul „Purcari”, fapt demonstrat prin simpla mențiune a denumirii companiei „Timbrus Purcari Estate” SRL, pe etichetele produselor anexate la materialele cauzei. Or, art. 25 alin. (3) a Legii viei și vinului nr. 57-XVI din 10.03.2006, indică că, pe etichetă sau ambalajul de desfacere trebuie să fie prezentate următoarele indicații obligatorii: e) denumirea și adresa ambalatorului, producătorului și ale distribuitorului, după caz, ale importatorului - pentru produsele importate, precedate de mențiunile „ambalator”, „producător”, „distribuitor” și, respectiv, „importator”.

Completul judiciar apreciază ca declarativ și argumentul recurentului Consiliului Audiovizualului, precum că, instanța de fond a dispus suspendarea integrală a actului administrativ defavorabil, însă, motivele suspendării și achitării amenzii aplicate prin pct. 2 din decizie întreprinderii SRL „Timbrus Purcari Estate”, nu se regăsesc în motivarea încheierii instanței. Întrucât prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 21 decembrie 2020, s-a dispus suspendarea *integrală* a deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, iar astfel, judecătorul nu este obligat de a se expune la fiecare punct în parte a obligațiilor dispuse în textul actului administrativ suspendat, fiind verificată temeinicia cererii privind suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil.

Totodată, nu poate fi reținut la caz nici argumentul recurenților precum că, instanța de fond nu a invocat motive plauzibile în vederea suspendării actului administrativ contestat, iar motivele indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ, care ar justifica suspendarea executării actului administrativ contestat nu sunt îndeplinite, întrucât paguba iminentă, precum și ilegalitatea actului administrativ nu se prezumă, ci urmează a fi dovedite de persoana lezată, prin probe concludente și pertinente, iar în cererea înaintată nu sunt indicate la această fază a procesului, niciunul din temeiurile de suspendare indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ. Or, instanța de fond just a reținut că, punerea în executare a deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. CN-40/19- 65 din 03 decembrie 2020, poate prejudicia grav interesele reclamantei SRL „Timbrus Purcari Estate” și anume ar însemna blocarea integrală a activității companiei și intrarea inevitabilă în insolabilitate, respectiv alegațiile invocate de titularul cererii pe marginea legalității deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. CN-40/19- 65 din 03 decembrie

2020, ridică serioase și rezonabile suspiciuni privind crearea iminenței prejudiciului ireparabil în cazul executării în continuare a deciziei date, care consolidează necesitatea aplicării măsurii de asigurare a acțiunii.

Completul judiciar, nu poate reține la caz drept temei pentru anularea încheierii, argumentul recurente SRL „Vinăria Purcari”, precum că, reclamanta a omis să evidențieze daunele provocate de acesta concurentului său SRL „Vinăria Purcari”, prin utilizarea ilegală și neloială a mărcii înregistrate „Purcari”, care a devenit notorie încă din 31.12.2004 prin hotărârea instanței de judecată. Întrucât, în cazul recurente SRL „Vinăria Purcari”, nu există nici un prejudiciu prin neexecutarea deciziei contestate, iar ultimul cunoștea despre apariția pe piață a vinurilor intimatei marcate „Timbrus Purcari Estate”, respectiv argumentul dat este unul nejustificat. Or, conform art. 93 Cod administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

La acest capitol, Completul judiciar, apreciază critic și alegațiile recurente cu privire la inexistența riscului de a prejudicia intimata prin aplicarea amenzii, făcând trimitere la cifra de afaceri a intimatei raportată la mărimea amenzii aplicate de către Consiliul Concurenței, în decizia respectivă. Or, circumstanța reținută de către instanța de fond într-o justificare a riscului de producere a unui prejudiciu iremediabil prin executarea deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020, este impunerea intimatei excluderii/retragerii de pe piață a producției ce conține toponimicul „Purcari”, ce va duce și la imposibilitatea achitării amenzii prevăzute în pct. 2 al Deciziei.

Totodată, completul judiciar nu poate reține la caz argumentul recurente SRL „Vinăria Purcari”, cu privire la faptul că, că instanța de fond, într-o manieră care pune la dubiu, fără o analiză amănunțită legalitatea dispoziției contestate, a pus la baza acestei încheieri contestate, necesitatea salvării intimatei de pretinse daune severe, iar pe de altă parte a ignorat cu deplinătate drepturile părții terțe și continuarea încălcării acestora de către intimată, prin ce instanța a depășit sfera controlului judiciar, odată ce a reținut legalitatea utilizării denumirii Purcari. Iar acordând protecție provizorie intimatei, instanța de fond a ignorat faptul că, reclamantai/intimata, va fi liberă să inducă în eroare consumatorii în continuare. Or, potrivit Recomandării Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. (89) 8 din 13 septembrie 1989 privind protecția provizorie acordată de instanță pe probleme administrative, atunci când o instanță este sesizată cu o contestație referitoare la un act administrativ, iar instanța nu a pronunțat încă o decizie, solicitantul poate cere aceleași instanțe sau unei alte instanțe competente să ia măsuri de protecție provizorie împotriva actului administrativ, că în decizia privind acordarea protecției provizorii solicitantului, *instanța trebuie să ia în considerare toți factorii relevanți, inclusiv faptul că în cazul în care executarea actului administrativ este susceptibilă de a provoca daune și că acestea ar putea fi remediate cu dificultate și dacă există un caz prima-facie împotriva valabilității actului.*

Mai mult decât atât completul judiciar reține, că potrivit art. 219 alin. (1) și alin. (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare,

depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Totodată, completul judiciar nu poate reține la caz drept temei pentru anularea încheierii instanței de fond, nici argumentul recurente precum că, instanța de fond a ignorat că însuși din probele depuse de către intimat/recurentă, rezultă că acestea produc și alte vinuri decât cele contestate de SRL „Vinăria Purcari”, și care nu au constituit obiectul investigațiilor autorității pârâte. Or, verificarea viciilor admise prin decizia Consiliului Concurenței nr. CN-40/19- 65 din 03 decembrie 2020, ține de examinarea fondului cauzei.

Declarativ, completul judiciar apreciază și argumentul recurente SRL „Vinăria Purcari”, cu privire la faptul că, instanța a depășit sfera controlului judiciar, odată ce a reținut legalitatea utilizării denumirii Purcari. Întrucât, prin încheierea din 21 decembrie 2020, instanța de fond s-a expus referitor la suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil, iar legalitatea utilizării denumirii „Purcari”, urmează a fi examinată pe fondul cauzei.

Cu privire la argumentul recurente SRL „Vinăria Purcari”, precum că, instanța de fond a admis cererea cu privire la suspendarea executării actului administrative, fără a verifica în ce măsură această soluție este de natură să afecteze interesele celorlalți participanți la proces, fără să fie asigurat un echilibru între pretenziile drepturi ale solicitantului suspendării actului administrativ defavorabil, și drepturile confirmate ale persoanei la cererea căreia actul administrativ a fost emis, mimând o motivare, având o motivare generalistă și fără esență juridică, Completul judiciar, analizând conținutul încheierii contestate, reține că încheierea primei instanțe este una legală, motivată și bine argumentată, făcând referire la normele de drept material și procedural aplicabile, dând o apreciere probelor prezentate de către reclamant întru susținerea cererii cu privire la suspendarea actului administrative defavorabil, cât și a celorlalți participanți, determinând circumstanțele care au importanță pentru dispunerea suspendării actului administrative defavorabil, apreciind corect caracterul raportului juridic dintre părți, având o motivație și o analiză clară.

Așadar, instanța de recurs reține că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, între garanțiile dreptului la un proces echitabil, dă eficiență art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ce înscrie și obligația instanțelor de judecată de a-și motiva deciziile.

Curtea a statuat că art.6 din Convenție obligă instanțele să își motiveze hotărârile, dar această obligație nu trebuie înțeleasă în sensul că ele trebuie să răspundă în mod detaliat la fiecare argument al părților procesului. Întinderea obligației de motivare a deciziilor variază în funcție de natura cauzelor în care sunt pronunțate. Este necesar să se țină seama, în special, de diversitatea capetelor de cerere a acțiunilor, dar și de apărările formulate, apărări care pot avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției pronunțată de instanța de judecată.

Astfel, analizând încheierea contestată cu recurs, prin raportare la cererea cu privire la suspendarea actului administrativ individual defavorabil, la motivele de recurs, la apărările formulate de reclamantă în fața instanței de fond și cele formulate de către recurenți în fața instanței de recurs, instanța de recurs, conchide că încheierea contestată îndeplinește exigența de a fi motivată.

Prin urmare, instanța de recurs nu poate reține argumentele recurenților Societatea cu Răspundere Limitată „Vinăria Purcari” și Consiliul Concurenței, deoarece aceștia interpretează eronat normele de drept și situația de fapt, iar concluzia primei instanțe este rezultatul unei interpretări corecte a normelor de drept material cu aprecierea juridică cuvenită a probelor.

Totodată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău apreciază ca declarative argumentele recurenților, indicate în cererile de recurs, întrucât acestea nu atrag după sine anularea încheierii primei instanțe. Or, de către reclamantă careva motive privind ilegalitatea încheierii instanței de fond nu au fost formulate.

La fel, completul judiciar respinge ca neîntemeiat și argumentul recurenților precum că soluția primei instanțe în partea suspendării executării actului administrativ, este una ilegală. Analizând conținutul încheierii contestate în partea suspendării executării actului administrativ defavorabil, se constată că judecătorul primei instanțe întemeiat a ajuns la concluzia de a suspenda executarea deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. CN-40/19- 65 din 03 decembrie 2020, întrucât circumstanțele cauzei în mod cert trezesc suspiciuni serioase și rezonabile privind declanșarea unui pericol iminent și generarea unor prejudicii ireversibile în cazul neaplicării măsurilor de suspendare.

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrative, conchide că prima instanță just a admis cererea Societății cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate”, privind suspendării executării deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. CN-40/19- 65 din 03 decembrie 2020. Or, suspendarea executării actului administrativ contestat este o măsură cu caracter excepțional, prevăzută de lege, care poate fi admisă numai dacă sunt întrunite, una dintre condițiile prevăzute de lege: *prezența suspiciunilor rezonabile în privința legalității actului administrativ contestat și existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile*, ceea ce în cazul dat pe deplin a fost demonstrată de către Societatea cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate”.

În consecințe, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ, conchide că prima instanță întemeiat și justificat a admis cererea privind suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil, iar careva temei pentru anularea acesteia, instanța de recurs nu a constatat.

Având în vedere cele expuse mai sus, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de către Societatea cu

Răspundere Limitată, „Vinăria Purcari” și Consiliul Concurenței împotriva încheierii Judecătorei Chișinău (sediul Rîșcani) din 21 decembrie 2020, prin care s-a admis cererea Societății cu Răspundere Limitată „Timbrus Purcari Estate”, privind suspendarea executării actului administrativ. Fiind suspendată executarea deciziei Consiliului Concurenței nr. CN-40/19-65 din 03 decembrie 2020, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, cu menținerea încheierii contestate, care este una legală și întemeiată.

În conformitate cu prevederile art.243 alin.(1) lit. b) Cod Administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ, -

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Vinăria Purcari” și Consiliul Concurenței împotriva încheierii Judecătorei Chișinău (sediul Rîșcani) din 21 decembrie 2020.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecătorul

Anatolie Minciuna

Judecător

Grigore Dașchevici

Judecător

Ecaterina Palanciuc